

трета година отивамъ. Тия момчета имъ е за пръвъ пжтъ.

— Ама и тѣ ли сж работници? — попита машиниста.

— И тѣ, ами. Всички. Ние сме 15 души отъ село. Чорбаджията спазари цѣлата дружина...

Човѣкътъ съ фуражката поклати глава, изгледа децата отново.

— Че нѣмате ли селска работа, ами сте тръгнали чакъ въ София? — обади се той следъ малко.

— Ехъ, каква ти работа, друже! — махна съ ржка момъкътъ. — Ние сме отъ Поповско. Въ нашето село — да има-да има само стотина души съ земя по 10 — 15 декара. И тя нищо не ражда... Щѣха да ни оземляватъ, пъкъ нѣма откжде... Какво да правимъ? Седи ли се така?... Баремъ хлѣба за презъ зимата да изкараме.

— И колко сте се пазарили?

— Всѣки — различно. На тия момчета, по 1500 лв., отъ Петровденъ до Кръстовденъ. Тѣ си плащатъ пжтя по желѣзницата...